

Svajonų
ROMANAI

Jausmų
egzotika

Romantikos!

LUCY MONROE

Vertingas kalėdinis pasiūlymas

2017 lapkritis-gruodis

Knygute.lt

Lucy Monroe
(Lusi Monro)

**VERTINGAS
KALĒDINIS
PASIŪLYMAS**

Romanas

Versta iš Lucy Monroe,
Million Dollar Christmas Proposal, 2013

© Lucy Monroe, 2013

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Neringa Lekandrė, vertimas iš anglų kalbos, 2017

© Lina Noreikaitė, dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2017

ISBN 978-609-03-0310-8

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2017

Prologas

Peršinčiomis akimis ir skaudama širdimi Odrė Miler sėdėjo krėsle šalia broliuko lovos ligoninėje ir meldėsi, kad jis atsibustų.

Tobis buvo komoje nuo tada, kai greitoji atvežė jį čia prieš tris dienas, ir visą tą laiką Odrė nuo jo nesitraukė. Neketino jo palikti. Neketino padaryti taip kaip jų tėvai ir du vyresnieji broliai.

Kaip galėjo šeimos nariai elgtis kaip svetimi? Blogiau nei svetimi. Visa Milerių giminė žiauriai atstūmė šį neįtikėtinai mielą ir nepaprastai protingą dvylikametį. Ir tik todėl, kad jis prisipažino tėvams esąs gėjus.

Dėl Dievo, juk jam tik dvylika. Koks skirtumas?

Kai Tobis nesutiko atsižadėti savo žodžių ir pareiškė, kad tai nėra laikinas paauglystės sutrikimas, tėvai išvarė sūnų.

Odrė negalėjo nė įsivaizduoti, ką turi jausti broliukas tokių metų tapęs vienišu benamiu. Tačiau Tobis žinojo.

Pasiėmęs tik kuklias santaupas, nešiojamąjį kompiuterį ir kuprinę su drabužiais, jis nukeliavo tris šimtus kilometrų į pietus nuo Bostono iki Niujorko.

Tobis nepaskambino ir nepaprašė leidimo. Tiesiog atkeliavo pas Odrę. Jis neabejojo, kad sesuo parems ir neapvils jo lūkesčių nusigrėžus kitiems šeimos nariams.

Odrė nesitikėjo, kad reikalai gali pablogėti labiau, nei jos tėvams išvairius Tobį iš namų. Mergina vylėsi, kad laikui bėgant jie apsvarstys savo poelgį ir apsigalvoję leis Tobiui grįžti. Juk tėvai gyveno viename šiuolaikiškiausių šalies miestų.

Bet Kerolė ir Randalas Mileriai nebuvo šiuolaikiški. Kokie konservatyvūs ir riboti žmonės yra jos tėvai, Odrė suvokė tik tada, kai jie pateikė jai ultimatumą – išsaugoti gerus santykius su šeima arba likti su Tobiu. Tėvai leido suprasti, kad jei Odrė parems brolių, jie nutrauks piniginę paramą ir visus ryšius su ja.

Jų planas išgąsdinti jauniausius savo vaikus ir įskiepyti jiems savo griežtas pažiūras žlugo.

Odrė atsisakė paklusti tėvų reikalavimui, ir Tobis, sužinojęs, kiek jai tai kainavo, pamėgino nusižudyti. Jis persipjovė riešus šveicarišku peiliu, kurį dvyliktojo gimtadienio proga jam padovanojo tėvas.

Tai buvo ne pagalbos šauksmas. Tai buvo siaubingos kančios, kurią jis patyrė atstumtas tėvų, liudijimas. Tobis pabandė atimti sau gyvybę tada, kai butas, kurį Odrė dalijosi su kitomis trimomis Barnardo koledžo studentėmis, turėjo kelias valandas būti tuščias.

Jei Odrės draugė nebūtų pamiršusi rašinio, kurį turėjo atiduoti dėstytojui, ir grįžusi namo, jei nebūtų apžiūrėjusi dušinės, kai Tobis neatsakė į jos šauksmą, berniukas būtų miręs, o jo kraujas nutekėjęs senamadiškos porcelianinės vonios kanalizacijos vamzdžiais.

– Myliu tave, Tobi. Grįžk pas mane. Tu geras berniukas, – Odrė buvo pasiryžusi tai kartoti daugybę sykių. – Prašau, Tobi, grįžk. Myliu tave.

Tobio vokai suvirpėjo ir apsiblaususios rudos akys įsmigo į sesę.

– Odrė?

– Taip, mielasis, aš čia.

– Aš... – jis atrodė sutrikęs.

Odrė pasilenkė ir pabučiavo broliuką į kaktą.

– Paklausyk manęs, Tobijau Danieli Mileri. Esi mano šeima. Esi man svarbiausias. Daugiau nebemėgink manęs palikti.

– Jei ne aš, gerai sutartum su *mama* ir tėčiu.

– Bet tu man svarbesnis, – patikino Odrė.

– Bet aš...

– Liaukis. Kalbu rimtai, Tobi. Esi mano brolis, myliu tave. Juk žinai, kaip skaudu, kad mama ir tėtis nemyli mūsų tik todėl, kad esame ne tokie, kokie jie nori, kad būtume.

Tobio lūpas iškreipė skausmas, akys patamsėjo.

– Taip.

– Padaugink tą jausmą iš milijono ir suprasi, kaip jausčiausi, jei netekčiau tavęs. Gerai?

Ir tada brolio akyse ji pamatė tai, ką norėtų išsaugoti amžiams. Vilties kibirkštėlę, spindinčią tuštumoje.

– Gerai.

Tai buvo pažadas. Tobis daugiau niekada nepraras vilties, kaip ir Odré. Niekada.

1

– Nori, kad surasčiau tau žmoną? Turbūt juokauji?

Vinčenzas Andželas Tomasis laukė, kol asmeninė padėjėja užsičiaups ir liausis žiopčioti tarsi žuvis, ištraukta iš vandens. Jis niekada negirdėjo jos rėkiant ir net abejojo, ar ji moka pakelti balsą.

Vyresnė už jį penkiolika metų, šaltakraujiška ir pasitikinti savimi Glorija dirbo su juo jau daugiau nei dešimtmetį – nuo tada, kai jis ėmė vadovauti Tomasių komercinio banko Niujorko padaliniui.

Enzo dar niekada jos tokios nematė. Ir būtų buvęs labai dėkingas, jei ji būtų liovusis taip elgtis.

Kai suprato, kad Glorija nebeketina nieko pridurti, paaiškino:

– Turiu surasti mamą tiems vaikams.

Nors priklausė trečiajai siciliečių šeimos, kuri gyveno Amerikoje, kartai, ištarė žodį *mama* su ryškiu itališku akcentu.

Jo dukterėčiai Frankai tebuvo ketveri metai, sūnėnui Andželui – vos aštuoni mėnesiai. Jiems reikėjo tėvų, o ne abejingų globėjų. Jiems reikėjo motinos.

Moters, kuri išaugintų juos saugioje aplinkoje, nepanašioje į tą, kurioje augo jis ir jaunesnysis jo brolis. Taigi ta moteris turės tapti jo žmona, bet tai Enzo per daug

nejaudino.

– Nesitikėk, kad tai padarysiu. Tai neįmanoma, – Glorijos pavyza spinduliavo panieką, įprastai abejingame veide buvo matyti šokas. – Suprantu, kad į mano pareigas įeina labai daug kas, bet toks nurodymas viršija net mano kompetenciją.

– Patikėk, kalbu rimtai kaip niekad, ir nemanau, kad kas nors gali viršyti tavo kompetenciją.

– Kodėl tau nesuradus auklės? – paklausė Glorija visai nesužavėta komplimento. – Ar tai nebūtų geresnė išeitis iš šios nepalankios padėties?

– Nemanau, kad sūnėno ir dukterėčios globa vadinti nepalankia padėtimi, – šaltai tarė Enzo.

– Ne, ne. Žinoma, ne. Atsiprašau, kad taip pasakiau, – bet Glorijos apgailestavimas buvo nenuoširdus.

Tiesą sakant, ji vėl neteko žado.

– Prieš pusę metų ėmiausi globoti Franką ir Andželą ir jau atleidau keturias aukles. – Ir dabartinė jų auklė vargu ar užsibus. – Vaikams reikalinga mama. Moteris, kuriai vaikų gerovė rūpės labiau už viską. Moteris, kuri juos mylės.

Pats Enzo nežinojo, ką reiškia turėti tokius tėvus, bet nemažai laiko gyveno Sicilijoje pas giminaičius. Todėl žinojo, kas yra tikra šeima.

– Meilės nenusipirksite, pone. Tikrai ne.

– Manau, Glorija, tu apsirinki.

Enzo buvo vienas turtingiausių pasaulio vyrų. Tomasių banko prezidentas ir vadovas, išauginęs kompaniją nuo regioninės finansų įstaigos iki svarbios tarptautinės korporacijos.

– Pone Tomasi...

– Ji turi būti išsilavinusi, – Enzo nutraukė tolesnius padėjėjos svarstymus. – Turėti bent jau bakalauro diplomą, daktaro – nebūtinai.

Jam nereikėjo moters, siekiančios akademinių aukštumų. Tokiai mokslinė karjera rūpėtų labiau nei vaikai.

– Jokių daktarių? – tyliai paklausė Glorija.

– Jos sunkiai rastų laiko rūpintis vaikais. Frankai ketveri, bet Andželui dar nėra metukų – jis dar negreitai pradės lankyti mokyklą.

– Suprantu.

– Nereikia nė sakyti, kad kandidatė neturi turėti jokių teisminių nuobaudų. Norėčiau, kad ji dirbtų kokį nors padorų darbą. Nors, jei ją pasirinksiu, teks atsisakyti darbo, kad rūpintųsi vaikais.

– Žinoma, – Glorijos balse pasigirdo sarkazmas.

Prie šito Enzo buvo pripratęs.

– Kandidatės turi būti ne jaunesnės nei dvidešimt penkerių ir ne vyresnės nei trisdešimt penkerių. Juk kažkuri taps mano žmona.

– Tai kaip reikiant susiaurina kandidačių ratą.

Enzo nereagavo į padėjėjos pašaipą.

– Darbo su vaikais patirtis būtų privalumas, bet tai nebūtina sąlyga.

Jis suprato, kad tikimybė, jog išsilavinusi ir dirbanti moteris turės patirties rūpintis vaikais menka, nebent su tuo būtų susijusi jos profesija.

– Be to, neatstumsiu kandidačių, kurios anksčiau buvo ištekėjusios, bet jos negali turėti savo vaikų, nes jie varžytųsi su Franka ir Andželu dėl jos dėmesio.

Franka jau buvo skriaudžiama, todėl Enzo negalėjo leisti, kad taip nutiktų vėl.

– Kandidatės turėtų būti bent jau patrauklios, bet tikrai ne supermodeliai.

Vaikai jau buvo patyrę, ką reiškia turėti gražią, bet lėkšną ir visiškai kvailą motiną ir pamotę.

Jo brolių Piną traukė ne pačios geriausios moterys, turint galvoje pirmą rimtą jo romaną, per kurį ir gimė Franka, ir jos motiną, kuri paliko Piną, vos šis patenkino jos pinigų godulį, ir žmoną Joaną, kuri žuvo kartu su juo avarijoje.

Šį kartą Enzo buvo pasiryžęs išsirinkti moterį ir neabejojo, kad jo pasirinkimas bus kur kas geresnis nei brolio.

Enzo toliau vardijant reikalavimus Glorija tylėjo, todėl jis toliau pildė sąrašą.

– Moteris, kuri imsis šio vaidmens, turės ir socialinės, ir piniginės naudos. Jei tik abu vaikai pasieks pilnameystę be didelių sukrėtimų, – pareiškė Enzo, – motina

gaus dešimties milijonų dolerių išmoką. Jei kasmet sėkmingai atliks motinos pareigas, gaus dviejų šimtų penkiasdešimties tūkstančių dolerių atlyginimą, mokamą dalimis kas mėnesį. Be to, ji kas mėnesį gaus pinigų sumą buities ir kasdienėms savo bei vaikų išlaidoms.

– Jūs tikrai pasiruošęs nupirkti vaikams motiną? – Glorijos veide vėl pasirodė didžiulė nuostaba.

– Si. – Juk jis jau tai sakė.

– Dešimt milijonų dolerių? Tikrai?

– Kaip minėjau, užmokestis priklauso nuo to, ar abu vaikai sėkmingai sulauks pilnametystės. Jis bus išmokėtas tik tada, kai Andželui sukaks aštuoniolika. Bet, jei vienas vaikų nuspręš pasukti mano brolio pėdomis, ta moteris gaus pusę užmokesčio už sėkmingą antrojo užauginimą.

Enzo suvokė, kad žmogaus pasirinktas kelias daugiausia priklauso nuo jo paties valios. Jie su broliu buvo visiškai skirtingi, nors užaugo vienodomis sąlygomis.

– Ir ji taps jūsų žmona?

– Si. Bent jau gaus mano pavardę, – Enzo buvo pasirūpęs vesti tą moterį dėl Frankos ir Andželo gerovės ir šeimos bei stabilumo pojūčio.

Glorijos išraiška rodė, kad ji pasiruošusi grįžti prie savo darbų.

– Pažiūrėsiu, ką pavyks padaryti.

– Neabejoju, kad tau pasiseks.

Bet Glorija buvo ne tokia užtikrinta.

Jiems galėjo ir geriau pasisekti.

Odrė nekantriai nusibraukė ašaras. Ką jos pakeis?

Nei jos, nei jos dvylikamečio brolio ašaros nepakeitė Kerolės ir Rando Milerių nuomonės. Atvirkščiai, jos sukėlė tik pasibjaurėjimą ir griežtą atstūmimą, be jokių jausmų, ypač meilės.

Gal Odrėi reikėjo palaukti kelias savaites iki Kalėdų ir paklausti tada. Juk per Kalėdas žmonių širdis turėtų persmelkti gerumo dvasia. Tačiau mergina abejojo, ar gerumo dvasia kada nors aplanko jos tėvus.

Odrė turėjo nujausti, kad jie neapsigalvos. Buvo kvaila viltis, jog Tobio priėmimas į prestižinės inžinerijos mokyklos bakalauro studijas, ką nors pakeis.

Ji neprašė jokios piniginės paramos, tik leisti Tobiui pagyventi, kol lankys mokyklą.

Jei tėvai nenorėjo, kad Tobis kasdien važinėtų į MIT studentų miestelį Kembridže iš jų namų Bostone, galėjo leisti jam apsigyventi viename iš joms priklausančių butų mieste.

Bet tėvai kategoriškai atsisakė. Jokios piniginės ar kitokios paramos.

Turtingi ir bejausmiai Kerolė ir Randalas Mileriai savotiškai žiūrėjo į tėvystę ir buvo įsitikinę, kad jų nuomonė ir pažiūros teisingiausios. Kai Mileriams kas nors nepavykdavo, jie tiesiog nusiplaudavo rankas ir atgręždavo

nugarą.

Taip jie pasielgė su Odrė ir Tobiu.

Tėvų atstūmimas vos nepalaužė Tobio, bet jis išsikapstė iš prarajos stipresnis ir pasiryžo siekti laimės. Dvylikametis berniukas geriau žinojo, ką nori pasiekti gyvenime nei dvidešimt septynerių jo sesuo.

Odrė neturėjo gyvenimo tikslo. Tik užauginti Tobį patikinčiu savimi ir pasiryžusiu įkūnyti savo svajones žmogui. Odrės svajonės sudužo prieš šešerius metus.

Priėmusi Tobį ji prarado ne tik šeimą. Ją paliko ir sužadėtinis. Tėdas pasakė, kad nėra pasiruošęs turėti vaikų, netgi taikstytis su gana savarankiško dvylikamečio berniuko buvimu.

Kai tėvai liovėsi remti Odrę, mergina buvo priversta paimti studentišką paskolą, kad užbaigtų trečiuosius metus Barnarde, bet pastarųjų metų išlaidos viršijo jos galimybes. Ji neturėjo kito pasirinkimo, kaip pervesti savo kreditus į valstybinį Niujorko universitetą ir baigti studijas ten.

Kad išlaikytų save ir brolių, merginai teko susirasti darbą. Laiko ir pinigų trūkumas sąlygojo, kad jai prireikė beveik ketverių metų studijų internetu gauti meno ir anglų literatūros bakalauro laipsnį.

Tėvai buvo teisūs dėl vieno. Iš tokios profesijos nepraturtėsi. Bet Odrė abejojo, ar būtų iš viso baigusi universitetą, jei būtų pasirinkusi ne tokią mielą širdžiai specialybę....